

dokumentation ikke, da disse bestemmelser er knyttet til modtagerens egen sygdom.

For lønmodtagere svarer plejevederlaget til 1,5 gange den timeindtægt, som pågældende ville have ret til under sygefravær efter dagpengeloven.

For selvstændige beregnes plejevederlaget ligeledes i overensstemmelse med reglerne i dagpengeloven. Retten til plejevederlag fra 1. fraværdsdag i plejeperioden er dog ikke betinget af, at den selvstændige har tilsluttet sig den frivillige forsikring. Det er en betingelse for ret til plejevederlag, at den selvstændige erhvervsdrivende opfylder beskæftigelseskravet, jf. dagpengelovens § 10, stk. 2. Det følger i øvrigt af de almindelige regler om sygedagpenge til selvstændige, at disse skal nedsætte deres arbejdstid til mindst halvdelen for efter forslaget at være berettigede til plejevederlag, hvis den selvstændige fortsat ønsker at arbejde i den selvstændige erhvervsvirksomhed. Dette skyldes sygedagpengelovens krav om, at den selvstændige mindst skal være beskæftiget i 18 1/2 timer pr. uge for at være berettiget til sygedagpenge.

Plejevederlaget kan – uanset om det udbetales til en eller flere, der i forening varetager plejen – højst udgøre et beløb, der svarer til 1,5 gange det højeste beløb, der efter dagpengelovens § 9, stk. 2, kan udbetales af kommunen efter reglerne om sygedagpenge. Ydelsen til den enkelte kan ikke overstige pågældendes hidtidige indtægt.

Kommunen kan som hidtil i ganske særlige tilfælde beslutte at yde plejevederlag med et højere beløb. Kommunen afgør efter en konkret vurdering, om der foreligger særlige forhold. Som eksempler kan nævnes store forsørgerbyrder eller andre høje, faste og rimelige udgifter, som ellers kunne hindre ansøgeren i at pleje den døende.

Det er en forudsætning, at der ikke med forslaget sker nogen begrænsning i kommunens mulighed for at yde hjælp efter andre bestemmelser, hvis de bedre tilgodeser de konkrete behov. Det vil således fortsat være muligt at ansætte fx en ægtefælle som hjemmehjælper for den døende eller yde tilskud efter § 74, stk. 1, til privat hjælp, som den døende selv antager. Disse muligheder vil fx kunne benyttes i de tilfælde, hvor den, der udfører plejen, ikke har ret til sygedagpenge i tilfælde af egen sygdom.

Til § 104

Bestemmelsen svarer til bilstandslovens § 57 c.

Til § 105

Forslaget svarer med redaktionelle ændringer til bilstandslovens § 57 d. Den støtte, der ydes efter forslaget, kan højst udgøre ansøgerens faktiske udgifter, dvs. de udgifter den pågældende har, efter at andre tilskud er fratrukket. Det kan fx dreje sig om tilskud efter sygeforsikringsloven eller fra Sygeforsikringen Danmark.

Hjælp til medicin m.v. kan ydes til plejekrævende personer, som vælger at dø i eget hjem eller i et hospice.

Det er desuden en forudsætning for at yde hjælp efter bilstandslovens § 57 d, at en læge har konstateret, at prognosen er kort levetid, og at hospitalsbehandling må anses for udsigtsløs.

Efter bilstandslovens § 57 d kan der kun ydes hjælp til medicin, som er lægeordineret. Der kan desuden ydes hjælp til sygeplejeartikler og lignende efter bilstandslovens § 57 d.

Til afsnit V

Magtanvendelse

Til kapitel 21

Magtanvendelse

Til § 106

Bestemmelsen svarer til bilstandslovens § 14, stk. 6-9. Alene magtanvendelse i anbringelsessteder på børne- og ungeområdet reguleres i bestemmelsen, idet reglerne om magtanvendelse overfor voksne med ophold i amtskommunale boformer for personer med nedsat psykisk funktionsevne, fremgår af forslagens § 107.

Til § 107

Bestemmelsen erstatter bilstandslovens § 14, stk. 6, for så vidt angår institutioner for voksne med vidtgående fysiske eller psykiske handicap efter bilstandslovens § 112. Anvendelsesområdet for voksne begrænses til personer med betydelig nedsat psykisk funktionsevne. Bestemmelsen vil således fx omfatte udviklingshæmmede, personer med hjerneskader og sindslidelser.

Reglerne i bilstandslovens § 14 har for så vidt angår voksne baggrund i udlægningen af den statslige særforplejning til amter og kommuner i 1980. Ved udlægningen ophævedes de tidligere særforplejningslove og dermed reglerne om tvangsmæssig anbringelse af udviklingshæmmede på administrativt grundlag. Med udgangspunkt i ophævelsen af disse regler blev der i bilstandslovens § 14, stk. 2, givet socialministe-